

PĚT POLOH ŽIVOTA VÍRY

Bojíme se

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? (Ž 27:1)

Je naprosto přirozené, že máme strach. Bojíme se budoucnosti. *Co mě asi čeká? Co ještě budu muset prožít? Jaká bouře se na mě valí? Mám strach o své zdraví, o práci, o střechu nad hlavou. Bojím se o ty, kteří jsou mému srdci tak blízko, o ty, které miluji. Mám strach, že se jim něco zlého přihodí, že onemocní, že přijdou k úrazu, že se rozvedou, že jejich víra pohasne, nebo už nikdy znovu nevzplane, že zemřou.* Žalmista má také jistě strach. Bojí se svých nepřátel. Má strach z lidí, kteří mu škodí, kteří na něj mají spadeno. Bojí se, protože tuší, čeho všeho jsou schopni. Má strach, že by mu v příštích dnech mohli vážně ublížit.

Ale právě uprostřed tohoto strachu se rodí jeho vyznání: ***Hospodin je mé světlo a moje spása. Hospodin je záštita mého života. Bože, mám strach. Ale ty jsi v tom strachu se mnou.***

Věřící člověk smí pokorně přiznat, že se bojí. Smí mluvit o tom, z čeho má strach. To není selhání víry. Vždyť o svém strachu vypráví Bohu, k němuž se snaží ve víře nově přimknout. U něj hledá a nachází útočiště. A Bůh? Jak na tuto naši ustrašenou víru odpovídá Bůh? Zkusím odpovědět upřímně. Bůh nás ze všeho nevytrhne. Od všeho, co nám nahání strach, nás neochrání. Ale dá nám odvahu a sílu všem těžkostem čelit. Projde tím vším s námi. To nám v příběhu Ježíše Krista slíbil.

Pane Ježíši Kriste, i ty ses bál. A přesto jsi věřil, že tvůj Otec tě posiluje. Díky tobě je Bůh i s námi. Ať se děje, co se děje. Amen.

Trpíme

Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou! (Ž 138:8)

Tento žalm oslavuje Hospodina za jeho milosrdenství a věrnost. Za jeho svobodný a láskyplný příklon k poníženému. Bůh naklonil své ucho, aby slyšel jeho nářky, stížnosti a slova plná bolesti. Bůh na něj zaměřil svůj zrak. Posiluje ho zevnitř. Zachraňuje ho. Jsou to lidé, kteří tomuto zpěvákovi ubližují. A my možná někdy příliš rychle utíkáme k duchovnímu výkladu takových slov. Od zla, které zakouší člověk kvůli člověku, ke zlu neosobnímu. Ale žalmista nemluví o nemoci, která ho sužuje. Ani o přírodních katastrofách. A už vůbec ne o Satanovi. Stěžuje si na lidi kolem sebe. Ti ho trápí. S nimi si tento zpěvák neví rady. A proto volá k Bohu o pomoc. A proto i Boha chválí. Vždyť Bůh je stále s ním a dává mu sílu ustát projevy nepřátelství. Jaké? Třeba šikanu na pracovišti. Nebo těžkou hádku v rodině. Nebo dokonce domácí násilí. Někdy stačí i pomluva, kterou o nás druzí šíří a nám se nechce žít. Kdybychom se podívali do jiných českých překladů tohoto verše, slovo „zápas“ bychom tam hledali jen těžko. Žalmista totiž doslova volá: *Hospodin za mě dokončí...* (tři tečky) On každého z nás vybízí k tomu, aby jeho nedokončenou větu doplnil. *Hospodin za mě dokončí...* Za ty tři tečky si prosím dosaďte to, co nás aktuálně sráží na kolena. Nebo klidně i ty lidi, kteří nám zrovna ubližují.

Hospodine, tvé milosrdenství je věčné. Neopouštěj mě. Nespouštěj ze mě svůj zrak. Prosím, dokonči za mě... Amen.

Radujeme se

Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce! (Ž 32:11)

Jak bych mohl jásat, když nejsem spravedlivý? Jak bych mohl plesat, když nemám přímé srdce? Sám nad sebou si spíš stýskám. Víím, co jsem zač. Spravedlnost, to je cíl, ke kterému se pořád nedokážu přiblížit. A přímé srdce? Copak jsem blázen, abych tvrdil, že mé nitro je sjednoceno s Bohem? Že mé srdce není pokroucené a zdeformované pokrytectvím, sobectvím a různými žádostmi?

Žalmista ovšem také nebyl spravedlivý. A neměl přímé srdce. Na začátku svého zpěvu prohlašuje: ***Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt.*** (v. 1) A to mluví o sobě! Především o sobě! ***Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“*** A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. (v. 5)

Radost, veselí a jásos v životě křesťana tedy plyne především z Hospodina. Bůh nám v Kristu všechno odpustil, stále odpouští, a ještě mnoho odpustí. Bůh nám v Kristu dává svou vlastní spravedlnost. Bůh nám v Kristu napřímil srdce. Na spravedlivé a bezchybné si hrát nemusíme. Stejně by nás takové předstírání k pravé radosti nedovedlo. Boží spravedlnost smíme přijímat. Každého rána. Každého večera.

Žalmista nás přece nakonec povzbuzuje, abychom se neradovali sami ze sebe. Radujme se z Hospodina. Z jeho lásky. Z jeho milosrdenství, které nám v Kristu prokázal. On je pramenem naší radosti, našeho veselí a jáсотu.

Radujeme se z tebe, Ježíši Kriste. I tehdy, když jsme smutní sami ze sebe. Amen.

Voláme

Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. (Ž 130:1-2)

Tato věta přesně vystihuje pohnutky lidského zraněného srdce. Právě proto si na ni tak často vzpomeneme a modlíme se ji, když je nám nejhůř. Pro každého z nás může básnický obrat „bezedné hlubiny“ představovat něco jiného. Ztráta blízkého člověka, to v první řadě. *Bože, já jsem tak smutný!* Dále různé nemoci. *Pane, uzdrav mě!* Nebo třeba sváry a rozepře s těmi, které máme rádi. *Kdy už bude klid, Hospodine? Kdy se usmíříme?* A různé problémy, které prožívají naši blízcí. Přičemž my jim neumíme pomoci. *Ach, ta bezradnost mě zničí, Bože!* A co třeba dlouhodobý nedostatek prostředků k důstojnému životu, dluhová past? *Kde na to mám vzít, Pane?* Nebo hluboké deprese, zdánlivě ničím nezaviněné a nikým nezpůsobené? *Má duše je zahalena temnotou, Hospodine. Tak s tím něco dělej!*

A co když nás tíží vina? Žalmista volající k Bohu z hlubin bezedných, zakouší těžké chvíle. On se provinil. Možná se stydí za to, co udělal lidem kolem sebe. Nebo za to, co neudělal a udělat měl. Asi se na sebe nemůže podívat do zrcadla. Sám sobě se oškliví. Možná ho jeho okolí z něčeho zlého viní. Nebo je smutný z toho, že nedokázal nejt s davem. Neměl na to dost morální síly. Něco ho zkrátka trápí, táhne ke dnu. Co to je? To ví jen on. A také Bůh, ke kterému volá. Bůh, který ho dobře zná. Bůh, který mu rád odpouští. ***Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.*** (Ž 130: 3-4)

Hospodine, děkuji ti, že k tobě smím volat v každém čase. Amen.

Dáváme

Hospodin utištěným dopomáhá k právu, hladovým chléb dává. Hospodin osvobozuje vězně. (Ž 146:7)

Tento žalm patří k mým nejoblíbenějším, protože mě potěšuje, inspiruje a zároveň pokořuje. Hospodinu patří vše, co stvořil. Všichni, které uvedl k životu. Mohl by si od nás držet uctivý odstup. Mohl by jen zdálky a nezáčastněně pozorovat ten cvrkot na Zemi. Ale na to ho neužije. Bůh aktivně vstupuje doprostřed svého stvoření. Bůh jedná.

Jakožto vznešený Stvořitel by mohl stát na straně vznešených. Bůh silný na straně silných. Ale on se chová přesně opačně! Je nablízku slabým. Pomáhá zemdlým. Podporuje znevýhodněné. Podepírá klesající. Sytí hladové.

A to zdaleka není jen útěcha. To je inspirace pro můj život: Být Bohu podobný. Pomáhat těm, kteří nemají na různých ustláno. Chránit ty, kteří se objektivně mají mnohem hůř než já.

A přesně to mě zároveň pokořuje. Uvědomuji si totiž, že v tom selhávám. Mé srdce bije pro mě. Mé ruce jsou často zavřené. Uhýbám pohledem před bídou tohoto světa. Zacpávám si uši, když mě druzí žádají o podporu a pomoc. Často nejsem nablízku těm, kteří trpí. Mnohdy nedávám druhým to, co bych jim dát mohl.

Ale chci skončit pozitivně. Dnes je nový den. Den, který mi Bůh dává také k tomu, abych naplnoval jeho program. Abych druhým dal to, co dát můžu. Abych se zase trochu víc podobal Ježíši Kristu, který se kvůli nám rozdal. Jak píše apoštol: ***Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.*** (2K 8, 9)

Pane Ježíši Kriste, veď mě svým svatým Duchem, abych dnes dal lidem to, co dát mohu. Abych byl citlivý vůči potřebám mých bližních. Amen.